Ἐπιμέλεια ΘΑΝΑΣΗ ΓΚΟΒΑ

ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

ΠΟΤΕ ΟΙ ΩΡΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ (καὶ περισσότερο ἀπὸ σήμερα) δὲν πρόκειται νὰ θεωρηθοῦν ἀρκετὲς γιὰ τὴ διεκπεραίωση τοῦ πλήθους τῶν προπασχαλινῶν ἐργασιῶν. — Ἀκόμη καὶ γιὰ ἐκείνους πού κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον «κάνουν τὴν ἡμέρα... νύχτα». — Ὀξύτερο ὁπωσδήποτε τὸ πρόβλημα γιὰ τὶς νοικοκυρές. — Ὅσο καὶ ἂν τὰ κομφὸρ πού προσφέρει ἡ τεχνικὴ πρόοδος εἶναι ἄφθονα, ἡ συντήρηση καὶ τὸ φρεσκάρισμα τοῦ σπιτιοῦ ἐν ὄψει γιορτῶν, παραμένει πάντοτε ἕνα πρόβλημα ⁂ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ζητοῦν τὴν κατάργηση τῆς θανατικῆς ποινῆς. — Εἰς σχετικὸν μηνυμά τους γράφουν μεταξὺ ἄλλων. —Ἡ ἐμπειρία στὶς φυλακὲς μαρτυρεῖ ὅτι τὰ 80% τῶν ἐγκλημάτιῶν εἶναι ἄνθρωποι φτωχοὶ μὲ σοβαρὰ φυσιολογικὰ καὶ αἰσθηματικὰ τραύματα χωρὶς στοιχειώδη μόρφωση χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη...

ΠΡΩΤΊΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ «μυστικὸς» Δρόμος

«ΕΝ ΥΠΕΡΩΝ τόπῳ» ἀρχίζει ἡ πορεία πρὸς τὸ Πάθος. Μὲ τὸ «Μυστικὸ Δεῖπνο», πού ἡ ὀνομασία του ἔμελλε νὰ γίνῃ τὸ προσδιοριστικὸ κάθε ὑπερφυοῦς, ὑπερβατικῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ, κάθε καλπασμοῦ τοῦ νοῦ χωρὶς τὰ χαλινάρια τοῦ ὀρθολογισμοῦ. Σ' ἕνα ἄλλο ὑπερῶα, ἐπειτα ἀπὸ πενήντα περίπου ἡμέρες θὰ καταξιωθῇ αὐτὸ τὸ μέγα προνόμιο τῆς μυστικιστικῆς μέθεξης πρὸς τὸ ἰδατό, μὲ τὸ θαῦμα τῆς ἐπιφοιτήσεως κατὰ τὸ ὁποῖο οἱ ταπεινοὶ κι' ἀστοιχείωτοι φαράδες μεταβλήθηκαν σὲ «ἁλιεῖς» ἀνθρώπων.

Μέχρι τὴ στιγμὴ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου οἱ μαθητὲς συμπορεύονται μὲ τὸν Ἰησοῦ. Μέχρι ἐκεῖ μπορεῖ ἡ ἀνθρώπινη φύση τους. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ μόνο μιὰ διφυής, θεανθρώπινη ὑπόσταση θὰ μποροῦσε νὰ ἀνηφορίση. Καὶ αὐτὴ ἡ δίφυὴς ὑπόσταση ἦταν πού, προσδιώρισε τὴν κάποιαν ἀντίφαση στὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κυρίου. Σὰν Θεὸς γνώριζε ὅτι μόνος θἄπρεπε νὰ προχωρήση. Ὄχι ἁπλῶς ἐπειδὴ ἡ οἰκονομία τοῦ Δράματος ἦταν «ἀπ' αἰώνα» προκαθορισμένη. Ἀλλὰ καὶ διότι οἱ ἐκλεκτοί του, τουλάχιστοι μέχρι τὴν ὥρα ἐκεινη δὲν εἶχαν προετοιμασθῆ γιὰ τὴ δύσκολη βίωση τοῦ Γολγοθᾶ. Ὅμως, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ ἀνθρωπινος συναισθηματισμὸς τὸν ὁδηγεῖ σὲ φρουδες προσδοκίες. Νὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ συμπαρασταθοῦν... Νὰ μποροῦσε νὰ τοὺς νοιάθη δίπλα του στὶς ὧρες τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου τῶν μαστιγώσεων, τῶν ἐμπτυσμῶν. Ὁ Χριστός — ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ λησμονήση ὅτι τὸ κύριο συστατικὸ τοῦ Πάθους του πρέπει νὰ εἶναι ἡ μοναξιά. Ἔτσι, καὶ μετὰ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο παραλαμβάνει τοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὶς παρυφὲς τῆς Γεθσημανῆ. Ἐκεῖ ἀρχίζει οὐσιαστικὰ τὸ Μαρτύριό του μὲ τὴ διάψευση τῆς πάρα πάνω φευγαλέας προσδοκίας. Στὴν ὁλονύκτια σχεδὸν ἐπικοινωνία με τὸν Πατέρα, ὁ κρύος ἱδρῶτας πού τὸν περιλούει δὲν εἶναι μόνο ἀπ' τὴν ἀμετάθετη βεβαιότητα τοῦ ἐπερχομένου ἄλγους καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Σταυρικοῦ. Εἶναι καὶ ἡ ἀπογοήτευση γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν μαθητῶν νὰ κρατήσουν ἄγρυπνες τὶς ψυχὲς καὶ τὸ πνεῦμα τους ὅσο ἐκεῖνος προσευχόταν. Δυὸ φορὲς διακόπτει τὴν προσευχὴ καὶ τρέχει πρὸς ἐκείνους. Καὶ τὶς δύο φορὲς οἱ ὀφθαλμοί αὐτῶν ἦσαν βεβαρυμένοι. Καὶ ρωτάει γεμάτος παράπονο. Ὥστε, λοιπόν, οὔτε μιὰ ὥρα δὲν καταφέρατε νὰ ἀγρυπνήσετε γιὰ μένα;

Καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς ἀπελθὼν πάλιν προσηύξατο. Αὐτὴ ἦταν ἡ ὁριακὴ στιγμή. Μέχρι ἐκεῖ μπόρεσε ὁ Ἰησοῦς νὰ παρατείνει (καὶ μετὰ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο) τὴν ἐπαφή του μὲ τὴ ζωστασιά, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμία τῆς καρδιᾶς τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων.

Κάποιος δέβαια, θὰ προσπαθήση νὰ ὑπερβῇ τὸ ὅριο. Ἀλλὰ θὰ κλαύση πικρὼς γιὰ τὸ τόλμημα. Εἶναι ὁ Πέτρος. Ὁ καυχησίας τῶν Ἀποστόλων. Θὰ προσπαθήση νὰ προχωρήση καὶ πέρα ἀπ' τὴ Γεθσημανῆ γιὰ νὰ εἶναι καὶ συνεπὴς πρὸς τὸ μεγάλο λόγο πού εἶπε: «Ὅπου ὑπάγεις, Κύριε, θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ». Μὲ τρεῖς ἀρνήσεις μέσα σὲ μιὰ νύχτα πλήρωσε τὴν ὑπερφυάλη ἐκτίμηση τῶν δυνάμεών του.

Μετὰ ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ὅλοι ἐτήρουν ἐκ τοῦ μακρόθεν τὰ γενόμενα. Βέβαια, μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς σύνταμη ἀντιδράσεως, χωρὶς τὸν πλήρη ἐξοβελισμὸ τοῦ ἐνστίκτου αὐτοσυντηρήσεως, πού θαρχόταν ἀργότερα γιὰ νὰ χαρίση καὶ σ' ἐκεινους φωτοστέφανο μαρτυρίου.

Καὶ ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐπισήμανση τοῦ γεγονότος ὅτι χωρὶς τὴ μεταφυσικὴ, χωρὶς τὸ θαῦμα καὶ συνεπῶς χωρὶς τὴν πίστη τῆς καρδιᾶς καὶ ὄχι τοῦ μυαλοῦ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ πορευθῆ στὰ χνάρια τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Ὑπερῶον τῆς Μεγάλης Τετάρτης, ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, εἶναι τὸ μοναδικὸ κλίμα μέσα στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ βρῇ καφεὶς τὰ χνάρια αὐτά. Μακρυὰ ἀπὸ λογικοὺς συνειρμοὺς καὶ κατασκευὲς νοητικές, ἔξω ἀπὸ φυσικὲς νομοτέλειες, μακρυὰ ἀπ' τὰ καταθλιπτικὰ καὶ καταλυτικὰ δόκανα τοῦ πραγματισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἔρευνα. Ὑπάρχει μόνο μυστήριο, μυστικισμός, Πίστη. Ὑπάρχει δηλαδὴ ἡ μετουσίωση τῆς ἀπόγνωσης σὲ ἐλπίδα. Ἡ μετατροπὴ τῆς βεβαιότητας γιὰ τὴ σκληρὴ ἀνθρώπινη εἱμαρμένη τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἐξαφάνισης σὲ θαῦμα αἰωνιότητας. Μὰ εἶναι λογικό; Ἀντέχει στὴ δοκιμασία τῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων; Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση παρόμοια ἐρωτηματικὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἀπὸ ἀποδοχὴ τοῦ μοιραίου; Καὶ συνεπῶς, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι πίστη, τί ἄλλο ἀπὸ ἀδάμαστο — ἔστω καὶ ἐξολογικά — φρόνημα γιὰ αἰωνιότητα καὶ τελείωση; Ἂν στὴ φυσικὴ τάξη τῶν πραγμάτων εἶναι καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ φθορὰ δὲν φταίει γι' αὐτὸ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ πού δίψαει γιὰ αἰωνιότητα καὶ ἀφθαρσία. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνυπόταχτη καὶ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἰδέα τοῦ τέλους, ἡ μυστικὴ πορεία πού ξεκινάει ἀπ' τὸ Ὑπερῶο, θὰ εἶναι ἡ μόνη προσπέλαση στὴν αἰωνιότητα. Ὄχι μόνο γιὰ τοὺς ἀπτωχοὺς τῷ πνεύματι». Μὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, πού σκοτώνοντας τὴ πίστη, αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς καρδιᾶς μὲ τὰ νυστέρια τοῦ νοῦ, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσουν κάποτε συντετριμμένοι ὅτι ἡ λυτωτικὴ γαλήνη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ γλυκασμὸς τῆς ἐλπίδας γιὰ κάτι αἰωνιότερο καὶ ὁμορφότερο, δὲν βρέθηκαν μένοι τῶρα οὔτε μέσα στὸ μικροσκόπιο, οὔτε στὶς διαπλανητικὲς ἐπικοινωνίες.

ΠΑΝ

Ὁ Ἰούδας

ΑΛΛΗ μιὰ ψυχολογικὴ ἐρμηνεία τοῦ Ἰούδα, αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὸν Κωστῆ Μπαστιά:

«Ἦταν ἄνθρωπος μικρὸς καὶ ψυχὴ στενὴ καὶ ἄγονη. Στὰ σπλάχνα τῶν ἄλλων μαθητῶν μποροῦσε νὰ ριζώση ἡ ἀγάπη, ἐνῶ στὰ δικά του δὲν μπορεῦσε. Καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἐκεῖνος δὲν καταλάβαιναν. Οἱ μὲν ὅμως τὸν ἀγαποῦσαν. Ἐνῶ ὁ Ἰούδας δὲν μποροῦσε νὰ ἀγαπήση. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ δράμα του. Ἡ ἔλλειψη ἀγάπης, δὲν ἐπιτρέπει στὸν Ἰούδα νὰ ξεπεράση τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια. Πλησίασε — ὅπως λέει ὁ Ἅμλετ — μὲ τὸν νοῦ τὴ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι ὁ Ἰούδας γίνεται ὁ φυσικὸς πρόγονος τοῦ ἐπαναστατημένου διανοουμένου ὅλων τῶν καιρῶν καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Γίνεται σύμβολο ὅλων ἐκείνων, πού σπρώχνουν τὸ νοῦ νὰ προβαδίση κι' ἀφήνουν ἄτονη καὶ βραδυπορεῦσα τὴν καρδιά. Θάνατος τῆς ἀγάπης πού σημαίνει θάνατος τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ εἶναι στὴν οὐσία της ἡ πραγματικότητα τοῦ Ἰούδα. Εἶναι ἡ αἰώνια νύχτα...».

Οἱ βιομήχανοι

ΣΤΟ καινούργιο τεῦχος του Συνδέσμου Βιομηχάνων (Πελοποννήσου καὶ Δυτικῆς Στερεᾶς) μπορεῖτε νὰ διαβάσετε μεταξὺ ἄλλων:

«Ἡ καταπολέμηση τῆς Γραφειοκρατίας — Ρήτρα Τιμολογίων τῆς ΔΕΗ — Ἡ κατανάλωση ἐνεργείας — Διαπραγματεύσεις γιὰ τὶς Ἰαπωνικὲς Εἰσαγωγὲς — Ἡ Ἐθνικὴ Συλλογικὴ Σύμβαση Ἐργασίας.

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν TV

ΜΠΟΡΕΙΤΕ νὰ παρακολουθήσετε τὴν ἀποψινὴ Ἀκολουθία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου (ἢ τοῦ Νιπτῆρος) ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ἀθηνῶν (ΕΡΤ) ἢ τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Θεσσαλονίκης (Υ.Ε.Ν.Ε.Δ) στὶς 7 τὸ βράδυ.

Γιὰ ὅσους δὲν θὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα Γιοῦβε — ΑΕΚ προτείνουμε τὸν «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα» (Μπαλλέτο) ἀπὸ τὸ Μπολσόϊ τῆς Μόσχας.

«Η ΗΜΕΡΑ»

ΠΡΟ 30 ΕΤΩΝ

Στὴ Δύση ἡ Γαλλία λέγει ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκὼλ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκὼλ ἐδήλωσε: Ἂν νέα τυραννία ἤθελεν ἀπειλήση ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἢ καὶ μέρος αὐτοῦ εἴμεθα δέβαιοι ἐκ τῶν προτέρων ὅτι αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι καὶ ἡ Γαλλία θὰ εὑρεθοῦν σύμφωνοι ὅπως τὴν ἀποκρούσουν. Ὁ κόσμος ἔχει ἐνώπιόν του ὁρίζοντα εὐχὶ καθαρὸν καὶ δρόμον ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι εὔκολος. Ἀλλὰ καὶ ἡ Γαλλία πρέπει νὰ ἀναπτυχθῆ ὡς στοιχεῖον ἰσορροπίας εἰς τὴν Εὐρώπην μεταξὺ ΗΠΑ καὶ Σοβ. Ἑνώσεως. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ Γαλλία πρέπει νὰ παραμείνη χώρα δυτική.

Διανομὴ

ΑΝΕΚΟΙΝΩΘΗ ἁρμοδίως ὅτι ἐντὸς τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος θὰ ἀρχίση ἡ διανομὴ εἰς τὸ Κοινὸν τῶν Πατρῶν 100 δραμίων ζυχάρεως κατ' ἄτομον καὶ 50 δραμίων μαρμελάδας.

Λιξιαρχεῖον

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ: Ἰω. Σπυροπούλου, Ἀλεξίου Λιναρδάτου. Θήλεα: Γεωρ. Ἀθανασοπούλου Βασιλείου Σουγιᾶ.

Γάμοι: Ἀθανάσιος Ἀθανασόπουλος — Βασιλικὴ Σαροπούλου.

Θάνατοι: Ἀγγελος Σπυρούλιας ἐτῶν 67, Ἀνδρέας Μέρμελας ἐτῶν 56.

Αἱ ἐπιχειρήσεις

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Αἱ ἀρχαὶ ἀνακοινοῦν ὅτι αἱ ἀπώλειαι τῶν ἀνταρτῶν κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν περιοχὴν Λεκάνης Σταυρουπόλεως ἀνῆλθον εἰς 45 νεκροὺς καὶ 11 αἰχμαλώτους.

Τὰ γρὶ γρὶ

ΦΕΡΕΤΑΙ εἰς γνῶσιν τῶν ἐν διαφερομένων ἁλιέων συγκροτημάτων γρὶ—γρὶ νυκτὸς ὅτι ἐπετράπη ἡ ἁλιεία ἐντὸς τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου ἀπὸ τῆς νοητῆς γραμμῆς Πατρῶν — Κρυονερίου καὶ πρὸς δυσμάς.

COLOR PHOTO STUDIO
ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ
ΓΟΥΝΑΡΗ 48—50
Κάνουμε γνωστὸ ὅτι στὰ ὑπερσύγχρονα ἐργαστήριά μας ἐγχρώμων φωτογραφιῶν, θὰ ἔχετε τὴν ὡραιότερη ἀπόδοση χρωμάτων ὅλων τῶν ἐγχρώμων φωτογραφιῶν σας, κλειστοῦ καὶ ἀνοικτοῦ χώρου
ΤΗΛ.: 327-111 ΠΑΤΡΑ

ΓΚΡΕΚΑ
LA NUIT
Μοντέρνο Κατάστημα Γυναικείων Ἐσωρρούχων
*ΝΥΧΤΙΚΑ *ΡΟΜΠΕΣ *ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ
La Nuit Μόδα Γούστο Ποιότης
Ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα Οἴκων Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος
Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΝΤ. ΜΠΟΥΣΙΑ
• ΜΑΙΖΩΝΟΣ 47 • ΤΗΛΕΦ. 276-933 • ΠΑΤΡΑΙ •

Ἡ δικαστικὴ πλευρὰ τοῦ θείου δράματος

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὅπως τὴν βλέπει ὁ διάσημος δικηγόρος ΖΑΚ ΙΖΟΡΝΙ

6ον

Ὁ Πιλᾶτος εἶχε παραπέμψει τὸ Χριστὸ στὸν Ἡρώδη Ἀντύπα. Αὐτὸς τὸν ἔστειλε πίσω στὸ Πιλᾶτο. Ἔτσι λύθηκε τὸ πρόβλημα πού εἶχε προκύψει: τὸ ζήτημα τῆς ἁρμοδιότητος. Τὸ εἶχαν χρησιμοποιήση καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἐκπρόσωποι τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας στὴν Παλαιστίνη σὰν πρόσχημα, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐμπλοκή τους σὲ ὅλη ἐκείνη τὴν ἱστορία.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού θέλοντας καὶ μή, θὰ δίκαζε τὸ Χριστὸ ὁ Ρωμαῖος διοικητής, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἄρχιζε ἡ δίκη γιὰ μιὰ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους. Μιὰ πολιτικὴ δίκη.

Ὁ Ἰησοῦς κατηγορήθηκε πὼς ὡθοῦσε τοὺς ὑποδούλους Ἰουδαίους σ' ἐξέγερσι. Ἡ ἐξέγερσι δὲν μποροῦσε νὰ στρέφεται παρὰ μόνο κατὰ τῆς ξενικῆς κατοχῆς, δηλαδὴ κατὰ τῆς Ρώμης. Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων εἶχαν καταγγείλει τὸν Ἰησοῦ γιὰ ἐθνικὴ ἀντίστασι καὶ τὸν παρέδωσαν στὶς ἀρχὲς κατοχῆς γιὰ νὰ τὸν δικάσουν.

Κι' ὅμως, τίποτε ἄλλο δὲν ἦταν τόσο ἔξω ἀπὸ τὶς προθέσεις τοῦ Ἰησοῦ, ὅσο αὐτὴ ἡ ἀντίσεισις. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν οὔτε ἕνας ἀντιστασιακός, οὔτε ἕνας συνεργάτης τοῦ ἐχθροῦ. Κίνητρό του δὲν ἦταν ὁ ἐθνικισμὸς ἑνὸς λαοῦ κάτω ἀπὸ ξενικὴ κατοχή. Τὸ δικό του κίνητρο ἦταν ἄλλο. Ἦταν ἄσχετο πρὸς κάθε ἐπίγειο σύνορο—δὲν σταματοῦσε στὰ σύνορα ἑνὸς ὡρισμένου ἔθνους. Τὸ κήρυγμά του ἀπευθυνόταν σὲ ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀπευθυνόταν στὸν ἄνθρωπο. Ἡ βασιλεία του δὲν ἦταν τοῦ κόσμου τούτου. Ἐκήρυσσε τὴν ἀγάπη. Ποτὲ του δὲν ἐστράφη κατὰ πράξεων τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ρώμης.

Ἀπὸ τοὺς μαθητάς του κανένας δὲν ἦταν ὀργανωμένος σ' ἕνα ἀντιστασιακὸ κίνημα. Ἡ μόνη ἐξαίρεσις ἦταν ὁ Σίμων, ὁ Ζηλωτής.

ΟΙ ΖΗΛΩΤΕΣ

Οἱ ζηλωτὲς ἦταν αὐθεντικοὶ ἀντιστασιακοί. Ἰουδαῖοι, Πατριῶτες, ἀδιάλλακτοι ἐξημένοι, ἦταν στὶς ἀρχὲς τοῦ κινήματός τους μιὰ θρησκευτικὴ ὀργάνωσις. Ὑπὸ τὴ ρωμαϊκὴ κατοχὴ τὸ κίνημά τους πῆρε πολιτικὸ χαρακτῆρα. Γιὰ ἀντικειμενικὸ τους σκοπὸ ἔταξαν τὴν ἀνάκτησι τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, τὴν ἐκδίωξη τοῦ ξένου κατακτητοῦ ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ ἔδαφος.

Αὐτοί, οἱ ζηλωτὲς ἦταν οἱ ὑποκινητὲς τῆς ἐξεγέρσεως κατὰ τῆς Ρώμης, πού οἱ Ρωμαῖοι τὴν κατέπνιξαν στὸ τέλος μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Γιὰ τὸν Σίμωνα, τὸν μαθητὴ τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις πὼς εἶχε σχέσεις μὲ τὸ ἀντιστασιακὸ κίνημα, πὼς ἦταν οργανωμένος στὶς τάξεις του. Τὸν ἔλεγαν ζηλωτή, ἀλλὰ στὴν περίπτωσί του ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν ἔχει πολιτικὴ ἔννοια, σημαίνει ἁπλῶς ἐκεῖνον πού ἔχει ζῆλο, πάθος, φανατισμό. Σίμων ὁ ζηλωτὴς δὲν ἦταν ἕνας φανατικὸς ζηλωτὴς δὲν ἦταν ἕνας φανατικὸς ἐθνικιστής. Ἦταν ἕνας φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ Ἰησοῦ, πού τὸ κήρυγμά του δὲν σταματοῦσε στὰ ἐθνικὰ σύνορα.

ΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ...

Ὁ Ἰησοῦς κατηγορήθηκε καὶ γιὰ κάτι ἄλλο: Εἶχε, κατήγγειλαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, προτρέψει τοὺς Ἰουδαίους νὰ μὴ πληρώνουν φόρους στὸν καίσαρα τῆς Ρώμης. Ἡ κατηγορία αὐτὴ εἶναι ἐπίσης ἀστήριχτη. Ἀρκεῖ ν' ἀνοίξωμε τὸν «φάκελλο» τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε τὴν περίφημη ἀπάντησή του στοὺς προβοκάτορες, πού ὅπως βλέπομε εἶναι ἕνα πολύ, πολύ παλιό... φροῦτο αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Οἱ τρεῖς εὐαγγελιστὲς Ματθαῖος, Μᾶρκος καὶ Λουκᾶς, μᾶς ἄφησαν τὸ χρονικὸ αὐτῆς τῆς προκλήσεως, τῆς δισασημότερης τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος.

«...Τότε, ἀναφέρει ὁ Ματθαῖος, πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλεβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν λέγοντες: Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός, οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων. Εἰπὲ οὖν ἡμῖν τί σοι δοκεῖ: Ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὔ; Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε: Τί με πειράζετε, ὑποκριταί; Ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου. Οἱ δὲ προσήνεγκον αὐτῷ δηνάριον καὶ λέγει αὐτοῖς: Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Λέγουσιν αὐτῷ: Καίσαρος.

Τότε λέγει αὐτοῖς: Ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Καὶ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον».

Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ! Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ἔκανε ἔκτοτε τὸ δρόμο της — ἔγινε ἱστορία... Καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀδιάσειστο κανόνα, ἐπάνω στὸ ὁποῖον εἶναι θεμελιωμένη ἡ νομιμότητα τῆς κοσμικῆς καὶ ἡ νομιμότητα τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας, τὸν κανόνα, πού καθόριζε τὴ δυαδικότητα τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐξουσιῶν, τῆς κρατικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τὶς ἀρχές, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων τὸ κράτος καὶ ἡ ἐκκλησία ἑνώνονται ἢ χωρίζονται. Ἔχει λοιπὸν τεράστια σημασία. Διατυπώθηκε, ὅμως ὑπὸ εἰδικὲς ἐντελῶς περιστάσεις καὶ οἱ περιστάσεις αὐτὲς ἐνδιαφέρουν τὴν δίκη τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ νόμισμα πού τοῦ ἔδειξαν οἱ Φαρισαῖοι εἶχε στὴ μιὰ του πλευρὰ τὴν ὄψι τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης, τοῦ Τιβερίου. Ἦταν τὸ νόμισμα, πού εἶχαν κυκλοφορήσει στὴ Παλαιστίνη ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς ρωμαϊκῆς κατοχῆς. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε καθαρὰ καὶ ἔξοχα πὼς ἔπρεπε νὰ πληρώνωνται οἱ φόροι (ὁ «κῆνσος») πού ἐπέβαλλε ὁ Ρωμαῖος Καῖσαρ. Δὲν χωρεῖ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ.

Ἡ κατηγορία, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐκήρυσσε τὴν «ἀπεργία τῶν φόρων», ἀποδείχνεται ἐντελῶς ἀνυπόστατη. Ὄχι μόνο δὲν ὑπάρχει κανένα τεκμήριο, καμμιὰ ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι ὁ Χριστὸς ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἀκροατές του νὰ μὴ πληρώνουν φόρους στὸ ρωμαϊκὸ δημόσιο, ἀλλὰ βασιμώτατα μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὑπῆρχε παντηρικὴ ἀπόδειξις περὶ τοῦ ἐναντίου: Ὁ Χριστὸς ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ πὼς ἔπρεπε νὰ πληρώνωνται ἀσυζητητὶ οἱ φόροι.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΑΛΗΘΕΙΑ;

Τὸ πιὸ κατεπληκτικὸ — γιὰ νὰ μὴ ποῦμε τὸ πιὸ νόστιμο — εἶναι πὼς ἡ περίφημη φράσις, στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ διπλὴ νομιμότητα τῆς κοσμικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας, ἐλέχθη ὑπὲρ ἑνὸς καθεστῶτος κατοχῆς. Ἔτσι νομιμοποιεῖται τρόπον τινὰ τὸ καθεστὼς αὐτὸ στὴ συνείδηση τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τὸ ἴδιο καθεστὼς ἦταν παράνομο στὴ συνείδησι τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ.

Ὅλα αὐτὰ ἀποδείχνουν γι' ἄλλη μιὰ φορὰ πόσο ξένο πράγμα ἦταν γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἡ ἰδέα τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἔθνους καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτό. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν ἕνας πατριώτης. Εἶναι ὅμως ἑβραϊκὴς ράτσας ἄνθρωπος χωρὶς πατρίδα. "Αν ὅμως δὲν τὸν ἀπασχολεῖ παρὰ ἐλάχιστα ἡ ἰδέα τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, τότε πῶς νὰ παραδεχτῆ κανεὶς ὅτ εὐσταθεῖ ἡ κατηγορία πὼς ἤθελε δῆθεν νὰ εἶναι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Καὶ ἔτσι φτάνουμε στὴν τρίτη κατηγορία, πού εἶναι καὶ σπουδαιότερη. Συνοψίζει τὶς δύο ἄλλες ἐπὶ τὸ αὐστηρότερο. Περὶ αὐτῆς, ἀχεδὸν ἀποκλειστικὰ θὰ γίνη λόγος στὴ δίκη ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

Ὁ Ἰησοῦς θ' ἀπαντήση σ' αὐτὴ μὲ μιὰ μόνο φράσι— μιὰ γιὰ πάντα. Τὴ φράσι αὐτὴ τὴ γνωρίζομε: Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶπε τί-

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΑΓΟΡΑΙ ΑΠΟ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

FOR MEN
PLAY BOY
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 18 - ΤΗΛ. 279-077

Ὑπεραγορὰ ΠΑΝΤΑΖΗΣΕ
Δῶρα γιὰ ὅλους γιὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια γιὰ πρόσωπα πού ἀγαπᾶτε

Γυναικεῖα Φορέματα Ποιότητος
DONA
ΧΑΡΑ ΤΣΙΑΓΚΟΤΗ
ΝΙΚΟΛ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 67 · ΤΗΛ. 221-059

Δῶρα I. LOOK
Δῶρα-Μπιζοῦ Κεραμικὰ Ἀργυρὰ κοσμήματα
ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΙ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ 196 ΤΗΛ. 274-694
ΚΑΝΑΚΑΡΗ 169 ΤΗΛ. 278-473
ΚΟΡΙΝΘΟΥ 227 ΤΗΛ. 322-795
ΠΑΤΡΑΙ

Oui
Ἡ γυναικεῖα Μόδα προσεγμένη σὲ κάθε λεπτομέρεια
Oui
Παιδικὰ σύνολα μοδέρνα
Oui
Μαιζώνος-Κολοκοτρώνη (Γωνία) Τηλ. 273-658 · Πάτραι

Πασχαλινὲς προμήθειες γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ τὸ σπίτι...